

Arrest

nr. 203 530 van 4 mei 2018
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat A. SAKHI MIR-BAZ
Tijl Uilenspiegellaan 17
2050 ANTWERPEN

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 7 augustus 2017 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 5 juli 2017.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 7 maart 2018 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 23 april 2018.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. BIEBAUT.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A. SAKHI MIR-BAZ en van attaché S. DUPONT, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U, N. I. (...), bent een Afghaan van Pashtoun origine. U bent geboren en getogen in het dorp Kala Akhund van het district Kama van de provincie Nangarhar. Uw moedertaal is Pashtou. Daarnaast spreekt u ook Dari. U bent een soennitische moslim behorend tot de I. (...) stam. U bent 26 jaar oud en getrouwd. U heeft een minderjarige zoon in Afghanistan.

U begon te werken voor de Afghaanse nationale politie in de stad Gardez van de provincie Paktia. Na enkele jaren begon u problemen te krijgen met de taliban van uw dorp Kala Akhund. Ze zouden een dreigbrief afgegeven hebben aan uw vader en hem opgebeld hebben. Ze zouden ook nog thuis

gekomen zijn en uw vader gevraagd hebben door te geven dat u uw werk moest opzeggen. U werd telefonisch op de hoogte gesteld van deze problemen en meteen verliet u het land.

Op 3 asad 1394 (omgezet naar de westerse kalender: 27 juli 2015) verliet u volgens uw verklaringen Afghanistan. Op 18 juli 2015 echter werden uw vingerafdrukken genomen in Hongarije. Op 8 september 2015 kwam u in België aan. Bij terugkeer vreest u de taliban.

Ter staving van uw asielrelaas legde u de volgende documenten neer: uw taskara, een brief van de politiedienst, een brief van de dorpsouderen, uw badge als politieagent, een bankkaart, zes foto's van u in uniform, de enveloppe van de foto's die in België afgedrukt werden en de enveloppe waarin uw documenten opgestuurd werden.

B. Motivering

Er dient te worden vastgesteld dat u doorheen uw verklaringen niet aannemelijk heeft gemaakt dat u een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie heeft of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming loopt.

Op een asielzoeker rust de verplichting om van bij aanvang van de procedure zijn volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over zijn asielaanvraag, waarbij het aan hem is om de nodige feiten en relevante elementen aan te brengen bij de Commissaris-generaal, zodat deze kan beslissen over de asielaanvraag. De medewerkingsplicht vereist dus van u dat u correcte verklaringen aflegt en waar mogelijk documenten voorlegt met betrekking tot uw identiteit, uw nationaliteit, de landen en plaatsen van eerder verblijf, eerdere asielverzoeken, reisroutes en reisdocumenten. Niettegenstaande u bij de aanvang van uw gehoor uitdrukkelijk gewezen werd op de medewerkingsplicht die op uw schouders rust (zie gehoorverslag CGVS p. 1-2) blijkt uit het geheel van de door u afgelegde verklaringen en de door u voorgelegde stukken duidelijk dat u niet heeft voldaan aan deze plicht tot medewerking.

Er werd immers vastgesteld dat er geen geloof kan worden gehecht aan uw beweerde vertrek uit Afghanistan. Dit is nochtans belangrijk voor de inschatting van uw vrees voor vervolging en uw nood aan subsidiaire bescherming. Het belang duidelijkheid te verschaffen over uw feitelijke herkomst en uw eerdere verblijfplaatsen kan niet genoeg benadrukt worden. De werkelijke streek van herkomst is van essentieel belang voor het onderzoek van de nood aan internationale bescherming. Het is immers de streek van feitelijke herkomst in functie waarvan de vrees voor vervolging en het risico op ernstige schade zal onderzocht worden. Indien doorheen het onderzoek van het dossier moet worden vastgesteld dat een asielzoeker geen zicht biedt op zijn reële verblijfssituatie of regio van herkomst, dient te worden besloten dat de asielmotieven, die zich er zouden hebben voorgedaan, niet aangetoond worden. Een asielzoeker die over zijn eerdere verblijfplaatsen ongeloofwaardige verklaringen aflegt en daardoor het voor de asielinstanties onmogelijk maakt vast te stellen dat hij ook werkelijk afkomstig is uit een streek waar er een risico op ernstige schade bestaat en of hij niet de mogelijkheid heeft zich in een streek te vestigen waar geen zo een risico bestaat, maakt bovendien niet aannemelijk dat hij nood heeft aan subsidiaire bescherming.

In casu werd vastgesteld dat er geen geloof gehecht kan worden aan uw verblijf in Afghanistan en uw vertrekdatum.

U beweerde dat u op 3 asad 1394 Afghanistan verliet (omgezet naar de westerse kalender: 27 juli 2015) (CGVS p. 19, p. 23; zie ook Verklaring DVZ, vraag 31, p. 10) (landeninformatie nr. 1). Informatie verkregen door het CGVS na uw gehoor toont echter aan dat u valse verklaringen aflegde inzake uw eerdere verblijfplaatsen, uw vertrekdatum en uw reisweg naar België.

Via het Facebookprofiel dat door uw broer gebruikt bleek te zijn, met als profielnaam W. K. (...) werd het Facebookprofiel van ene M. S. (...) gevonden (CGVS p. 21) (landeninformatie nr. 2). Op het openbare gedeelte van dit Facebookprofiel werden er meerdere foto's en video's van u gevonden. Zo bleek duidelijk dat u al in juni 2014 in Istanbul was. Zo werd een foto gepost op 4 juni 2014 waarbij u samen met uw vrienden opstaat met als uitleg erbij "our beautiful family in Istanbul" (zie landeninformatie nr. 3). Via een andere foto gepost op 19 maart 2015 waar u samen met uw vriend M. S. (...) op staat werd uit het commentaar duidelijk dat u in de wijk Cekmekoy van de stad Istanbul verbleef (landeninformatie nr. 4). Op 7 april 2015 postte uw vriend H. R. (...) een foto met u samen vanuit Istanbul met als commentaar "Ik en mijn beste vriend N. S. (...)" (landeninformatie nr. 5). Het feit dat u door uw goede vrienden als N. S. (...) werd genoemd, is opmerkelijk aangezien u voor de asieldiensten een andere naam opgaf. Toen deze naam opgezocht werd op Facebook, vond het CGVS immers een ander profiel van u dat u verzwegen tijdens het gehoor (landeninformatie nr. 6). U werd tijdens uw gehoor op het CGVS nochtans gevraagd of u een Facebookprofiel had, waarop u enkel het profiel "I. N. (...)" opgaf (landeninformatie nr. 7; CGVS p. 7). U maakte dus geen melding van een andere Facebookprofiel, hetgeen al aantoonde dat u bepaalde zaken wilde verzwijgen (CGVS p. 7). Op dit profiel, waarop u op 1 december 2014 al een foto postte, hebt u ook aangeduid dat u in Istanbul, Turkije woonde. U bent daar tevens bevriend met zowel M. S. (...) als H. R. (...), die eveneens zaken over u postte (landeninformatie nr. 6).

Uw vriend M. S. (...) met wie u in Turkije samen bleek te wonen heeft op 3 mei 2015 een foto gepost met als commentaar "Ik ga naar Afghanistan" (landeninformatie nr. 8). Op de foto is hij in de Atatürk luchthaven in Istanbul te zien. Dezelfde dag post hij opnieuw een foto samen met u en andere mensen bij op dezelfde luchthaven. Hij zette erbij als commentaar dat hij hoopt jullie nog terug te zien (landeninformatie nr. 9). Later op 13 juni 2015 bent u terug te zien op een foto gepost door H. R. (...) met als commentaar "voelt dom aan het Topkapi Paleis" (zie landeninformatie nr. 10). Op de twee video's van M. S. (...) waarin hij aan de hand van foto's zijn reis naar Europa documenteert, bent u ook meermaals te zien van begin tot einde van de reis (landeninformatie nr. 11).

U werd tijdens het gehoor al geconfronteerd met het feit dat er geen geloof kon gehecht worden aan uw beweerde vertrekkdatum. Zo beweerde u op 3 asad 1394 (omgezet naar de westerse kalender: 27 juli 2015) (CGVS p.19, p. 23; zie ook Verklaring DVZ, vraag 31, p. 10) te zijn vertrokken uit Afghanistan terwijl op 18 juli 2015 al uw vingerafdrukken genomen werden in Hongarije (zie administratief dossier, Hit Eurodac). Geconfronteerd hiermee bleef u echter beweren dat u op 3 asad 1394 Afghanistan verliet (CGVS p. 23). U beweerde dat uw reis ongeveer veertig dagen duurde naar België, hetgeen dus bleek niet te kloppen.

Dat u al eerder uw regio verliet, werd ook duidelijk tijdens het gehoor op het CGVS. Bij de vragen omtrent uw regio van herkomst werd u vanaf het begin verteld dat u zowel uw oorspronkelijke herkomst als de periode van uw verblijf in uw regio moest aantonen (CGVS p. 13). Tevens werd ook rekening gehouden met uw bewering dat u 2.5 jaar in de provincie Paktia werkte net voor uw vertrek uit Afghanistan en dus niet vaak in Kama verbleef. U kon echter geenszins aantonen dat u recent voor uw vertrek uit Afghanistan in het district Kama in Nangarhar, noch in Paktia verbleef.

Ten eerste werd opgemerkt dat u tegenstrijdige verklaringen neerlegde m.b.t. de duur van uw werk als politieagent in Gardez, Paktia. U beweerde tijdens uw gehoor bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) dat u vier jaar lang als politieagent werkte in Paktia (Verklaring DVZ, Vraag 12, p. 5). Tijdens uw gehoor bij het CGVS beweerde u dat u daar ongeveer 2.5 jaar werkte (CGVS p. 7, p. 13). Geconfronteerd met deze tegenstrijdigheid kon u geen degelijke uitleg bieden. U vermoedde dat het uw fout was, of die van de tolk (CGVS p. 13). Het CGVS kan dit geenszins beschouwen als een afdoende uitleg voor de vastgestelde tegenstrijdigheid.

Uw antwoorden op de vragen over incidenten tijdens uw werkperiode lieten verder ook zien dat u in die periode niet in Gardez werkte. Gevraagd of u kennis had van een zelfmoordaanslag in Gardez, waar u toen nochtans als politieagent werkte, moest u het antwoord schuldig blijven (CGVS p. 12). U antwoordde dat het vaak gebeurde maar u kon zich niets specifiek herinneren. Er heeft echter in juni 2015 in de stad Gardez een zelfmoordaanslag plaatsgevonden (landeninformatie nr. 12). Indien u toen zoals u beweerde als politieagent werkte in Gardez, zou u van dit incident gehoord moeten hebben, zeker omdat het net voor uw beweerde vertrekkdatum gebeurde.

Gevraagd of er specifieke incidenten plaatsvonden tijdens uw dienst in Paktia, waar u volgens uw laatste verklaringen toch tweeënhalf jaar werkte van 1392 tot 1394, kon u enkel twee incidenten noemen. U slaagde er echter niet in om verdere concrete informatie te bieden over deze incidenten. Als eerste probeerde u een voorbeeld te geven van een gevecht tussen de talibanleden en de Afghaanse veiligheidsdiensten. U kon het gevecht echter zelfs niet bij benadering dateren. Meermaals gevraagd om een indicatie te geven van wanneer dit incident ongeveer zou hebben plaatsgevonden, antwoordde u dat u het niet wist. Het tweede incident dat u probeerde te beschrijven ging over de Amerikaanse soldaten die een talibanlid doodden door een luchtaanval. Opnieuw lukte het u niet om er details van te geven. U beweerde dat dit incident vier maand voor uw verklaarde vertrekkdatum plaatsvond (CGVS p. 11). Zoals hierboven voorgesteld is het duidelijk dat u al veel eerder vertrokken bent uit uw land. Uw weinige tot onbestaande kennis uit incidenten in Paktia bevestigt de informatie verkregen uit de Facebookactiviteit zoals hierboven beschreven.

Er werd tevens rekening gehouden met uw beweerde regio van herkomst Kama. Net zoals hierboven, bleek uw kennis van recente incidenten en gebeurtenissen uit uw regio Kama ondermaats. Het CGVS hield wel rekening met uw bewering er al de laatste jaren niet meer gewoond te hebben omdat u in Gardez werkte, maar uw familie verbleef nog in Kama en u kwam ook af en toe terug naar het dorp op verlof (CGVS p. , 412).

Gepeild naar uw kennis van recente incidenten uit uw regio Kama, gaf u twee zeer algemene voorbeelden uit het jaar 1393 (omgezet naar de westerse kalender 2014-2015). De maand waarin deze voorvielen kon u niet specificeren. U vertelde dat de taliban een soldaat doodden en een paar andere soldaten uit een auto meenamen. Verder gaf u nog een voorbeeld van een incident waarbij drie soldaten omkwamen bij een aanslag in Kanduz. Het derde voorbeeld kon u helemaal niet dateren. U deelde louter mee dat het huis van een Qari ontplofte. U voegde er ook bij dat er ook iets was ontploft in uw dorp in Kala Akhund maar verdere informatie over het incident of over de datum wanneer het gebeurde kon u opnieuw niet bieden (CGVS p. 18-19). U beweerde nochtans regelmatig dus om de twee, drie à vier maand verlof te nemen en dan naar uw dorp te gaan. U beweerde dat uw laatste bezoek in uw dorp

twee à drie maand voor uw vertrek was (CGVS p. 19). Indien u in die periode zoals u zelf beweerde zo regelmatig op bezoek was in uw dorp zou u meer moeten weten dan louter het bovenstaande. Het is dan ook duidelijk dat u uw regio al veel eerder verliet en dat u dus geen zicht wil bieden op uw eerdere verblijfplaatsen en vertrekdatum uit Afghanistan.

Uw kennis over de bekende figuren uit uw regio was evenmin overtuigend. Gevraagd naar de namen van de provinciale gouverneur bij uw vertrek en zijn voorganger kon u de juiste namen opnoemen. Gevraagd wat u wist over deze personen kon u echter geen enkele bijkomende informatie over hen bieden. U kon ook de naam van de laatste districtschief, Dadak Zalmai, noemen van de periode toen u er nog woonde. U kon echter opnieuw geen enkele bijkomende informatie geven over deze persoon. U beweerde dat zijn voorganger Dumbali was (CGVS p. 15-16). Externe informatie toont echter aan dat tussen Zalmai en Dumbali nog drie andere districtchefs aangesteld werden. De eerste voor Zalmai was Haji Syed Rahman Momand (landeninformatie nr. 13). Voor hem was Mohibullah de districtschief. Ingenieur Torab was dan de districtschief na Dumbali. Over Dumbali kon u ook geen bijkomende informatie geven. Uw antwoorden wekken de indruk op dat uw kennis ingestudeerd van aard is. Wat nog ingestudeerd bleek te zijn was uw kennis over de aangrenzende provincies. Zo kon u correct aangeven dat Laghman, Logar, Kunar, Kabul aan uw provincie Nangarhar grenzen. Gevraagd waar Mehtarlam en Pulialam liggen, respectievelijk de hoofdsteden van Laghman en Logar, beweerde u echter dat die in Kama lagen (CGVS p. 14) (landeninformatie nr.14). Het feit dat u enkel en alleen de naam van een aangrenzende provincie kent en zelfs de naam van de hoofdstad niet, geeft de indruk dat uw gebrekkige kennis ook nog ingestudeerd is.

Gelet op het geheel van bovenstaande vaststellingen kan het CGVS geen geloof hechten aan uw verblijf tot juli 2015 in het district Kama noch in Gardez, Paktia.

Gelet op de ongeloofwaardigheid van uw beweerde regio van herkomst in Afghanistan kan er evenmin enig geloof worden gehecht aan uw asielrelaas dat er onlosmakelijk mee verbonden is. Immers, aangezien er geen geloof kan gehecht worden aan het feit dat u voor uw komst naar België in Gardez of in Kama heeft verbleven, kan er evenmin geloof worden gehecht aan de feiten die zich volgens uw verklaringen in deze regio hebben voorgedaan. Bijgevolg maakt u niet aannemelijk dat u gegronde redenen heeft om te vrezen voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin en bestaan er evenmin zwaarwegende gronden om aan te nemen dat u bij een terugkeer naar uw land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien het aannemelijk is dat een asielzoeker een reëel risico op ernstige schade loopt dat losstaat van het risico voortvloeiende uit het ongeloofwaardige asielrelaas, meer in het bijzonder met toepassing van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet beoogt immers bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in voornoemd artikel van de Vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging.

Dienaangaande dient opgemerkt te worden dat vele Afghanen binnen Afghanistan verhuisd zijn (eventueel na een eerder verblijf in het buitenland). De geboorteplaats en de oorspronkelijke verblijfplaats(en) vormen derhalve niet noodzakelijk de (actuele) plaats of regio van herkomst. Het aantonen van de laatste verblijfplaats(en) binnen Afghanistan is dan ook essentieel, vermits er op grond van artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet geen behoefte aan bescherming is indien een asielzoeker afkomstig is uit een regio waar er geen risico op ernstige schade aanwezig is of als de asielzoeker over de mogelijkheid beschikt zich in zo'n regio te vestigen. Bijgevolg kan een asielzoeker, met betrekking tot de vraag of hij bij terugkeer een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, dan ook niet volstaan met een loutere verwijzing naar zijn Afghaanse nationaliteit doch moet hij enig verband met zijn persoon aannemelijk maken ook al is daartoe geen bewijs van individuele bedreiging vereist. U maakt zelf het bewijs van een dergelijk verband met uw persoon onmogelijk door geen duidelijkheid te scheppen over uw voorgehouden verblijfplaatsen in en/of feitelijke herkomst uit Afghanistan.

U werd tijdens het gehoor op de zetel van het CGVS dd. 24 maart 2017 nochtans uitdrukkelijk gewezen op het belang van het afleggen van correcte verklaringen met betrekking tot uw identiteit, uw nationaliteit, de landen en plaatsen van eerder verblijf, eerdere asielverzoeken, reisroutes en reisdocumenten (CGVS p. 1-2, p. 13). U werd in de loop van het gehoor uitdrukkelijk geconfronteerd met de vaststelling dat er geen geloof kan worden gehecht aan uw voorgehouden verblijfplaatsen in Afghanistan (CGVS p. 19-20, p. 24). U bleef beweren dat u geboren en getogen was in uw dorp in het district Kama en in 2015 Afghanistan had verlaten.

U werd er vervolgens op gewezen dat het niet volstaat om louter te verwijzen naar uw Afghaanse nationaliteit en dat het voor de beoordeling van uw asielaanvraag van uitermate groot belang is dat u

een duidelijk zicht geeft op uw eerdere verblijfplaatsen voor uw komst naar België. Er werd voorts benadrukt dat het gegeven dat u niet recent uit Afghanistan afkomstig bent en/of dat u een tijd in een derde land heeft verbleven op zich niet problematisch is, maar dat het wel belangrijk is dat u deze informatie meedeelt zodat het CGVS de mogelijkheid wordt gegeven uw asielaanvraag correct te beoordelen rekening houdend met al uw verklaringen. Er werd tot slot beklemtoond dat indien u het CGVS niet duidelijk maakt waar en onder welke omstandigheden u gedurende de laatste jaren voor uw komst naar België werkelijk heeft verbleven en geen correct zicht biedt op uw werkelijke achtergrond en leefsituatie, u evenmin de door u aangehaalde nood aan bescherming aannemelijk maakt.

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat u niet de waarheid heeft verteld over waar u verbleven heeft voor uw komst naar België. Desondanks het feit dat het CGVS u uitgebreid de kans heeft geboden hierover klaarheid te scheppen, blijft u ook na confrontatie met de bevindingen van het CGVS volharden in uw verklaringen, dit in weerwil van de plicht tot medewerking die op uw schouders rust. Door uw gebrekkige medewerking op dit punt verkeert het Commissariaat-generaal in het ongewisse over waar u voor uw aankomst in België in Afghanistan of elders leefde, onder welke omstandigheden, en om welke redenen u uw werkelijke streek van herkomst verlaten heeft. Door bewust de ware toedracht op dit punt, dat de kern van uw asielrelaas raakt, te verzwijgen maakt u bijgevolg niet aannemelijk dat u bij een terugkeer naar Afghanistan een reëel risico op ernstige schade loopt.

Het CGVS benadrukt dat het uw taak is om de verschillende elementen van uw relaas toe te lichten en alle nodige elementen voor de beoordeling van uw asielaanvraag aan te reiken. Het CGVS erkent tegelijkertijd dat het een samenwerkingsplicht heeft, in de zin dat het de door u aangebrachte elementen moet beoordelen rekening houdend met de informatie over het land van herkomst en dat het er toe gehouden is na te gaan of er onder de door u aangebrachte elementen, elementen zijn die wijzen op een gegronde vrees of een reëel risico en die zo nodig bijkomend te onderzoeken. Een onderzoek in die zin werd uitgevoerd. Rekening houdend met alle relevante feiten in verband met uw land van herkomst, en na een grondig onderzoek van alle door u afgelegde verklaringen en de door u overgelegde stukken dient evenwel besloten te worden dat er in uw hoofde geen elementen voorhanden zijn die wijzen op een gegronde vrees tot vervolging of een reëel risico op ernstige schade bij terugkeer.

Hoewel bijkomend, daar uw verblijf in Afghanistan bedrieglijk bleek te zijn, dient te worden toegevoegd dat de door u aangehaalde problemen ook ongeloofwaardig werden gevonden. De problemen die u aanhaalde zouden recent voor uw vertrek uit Afghanistan hebben plaatsgevonden. Gezien het in het bovenstaande werd uitgelegd, woonde u toen echter in Istanbul, Turkije. Zo kunnen deze bedreigingen onmogelijk hebben plaatsgevonden in Afghanistan. Daarnaast kon u geen duidelijke verklaringen afleggen met betrekking tot uw werkperiode, zoals hierboven al werd opgemerkt. Een andere tegenstrijdigheid werd vastgesteld m.b.t. wanneer deze problemen zouden ontstaan zijn. U beweerde bij de DVZ dat uw problemen twee à drie maand voor uw vertrek begonnen, terwijl u op het CGVS verklaarde dat ze een week voor uw vertrek begonnen (Vragenlijst, vraag 5). U werd hiermee geconfronteerd, waarop u uw eerste verklaring ontkende (CGVS p. 21-22). Het louter ontkennen van een eerdere verklaring is voor het CGVS geen afdoende uitleg voor een vastgestelde tegenstrijdigheid. In uw eerste verklaring liet u de asielautoriteiten weten dat uw dorpsouderen samen gekomen zijn en uw vader vroegen om uw werk op te zeggen. Tijdens uw gehoor op het CGVS maakte u hier geen melding van. Geconfronteerd met deze omissie ontkende u opnieuw uw eerste verklaring (CGVS p. 22). Het louter ontkennen van een eerdere verklaring doet geen afbreuk aan de vastgestelde tegenstrijdigheid of omissie. Aldus kan er ook geen geloof worden gehecht aan uw verklaring problemen te hebben gekend met de taliban.

Gezien de door u aangehaalde vervolgingsfeiten niet geloofwaardig zijn vormen zij geen basis voor een risicoanalyse in het kader van de toekenning van internationale bescherming. Wat betreft uw tewerkstelling als agent bij de nationale politie (ANP), voor zover deze nog geloofd kan worden, dient te worden opgemerkt dat dit op zich niet volstaat om u de vluchtelingenstatus toe te kennen. U hebt immers niet aannemelijk gemaakt dat u reeds in het verleden vervolgd werd door de taliban, noch dat de taliban op de hoogte zouden zijn van uw tewerkstelling bij de ANP. Bovendien was uw profiel van agent laag (u had de laagste rang), en wijzen uw ongeloofwaardige verklaringen over uw verblijf in en vertrek uit Afghanistan erop dat u al veel eerder gestopt bent met deze job. Uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, blijkt dat er actueel onvoldoende aanwijzingen zijn om te suggereren dat de taliban de motivatie en/of de operationele capaciteit heeft om 'low level collaborators' te vervolgen in Kabul of in andere gebieden buiten hun controle. Tevens zijn er evenmin concrete aanwijzingen dat personen die naar de steden verhuizen en niet langer met de internationale gemeenschap of troepenmacht samenwerken, (nog langer) geïsoleerd zouden worden door de taliban, waarvan de prioriteiten en operationele capaciteit zich in de steden beperkt tot 'high profile targets, ranking from serving government officials upwards' (EHRM, H. en B. vs. het V.K., 9 april 2013, § 97-98; EASO, COI report Afghanistan, Insurgent strategies – intimidation and targeted violence against Afghans, december 2012).

De door u neergelegde documenten kunnen aan bovenstaande vaststellingen niets wijzigen. De documenten hebben pas waarde indien ze gepaard gaan met geloofwaardige verklaringen, wat hier niet het geval is. Bovendien dient nog te worden toegevoegd dat uit beschikbare informatie kan worden afgeleid dat de bewijswaarde van Afghaanse documenten relatief is, aangezien het zeer gemakkelijk is om op niet-reguliere wijze Afghaanse documenten te verkrijgen, zowel in als buiten Afghanistan. Veel valse documenten zijn niet van echte te onderscheiden, ook niet door gedegen experts (landeninformatie nr. 15). Uw taskara dateert van 2011 (afgiftedatum: 20.6.1390, omgezet naar de westerse kalender: 20.9.2011) en kan dus geenszins bewijs zijn voor uw verblijf in Kama. De twee brieven die u neerlegde en die gaan over uw functie en problemen hebben een gesolliciteerd karakter. Ze zijn namelijk op uw vraag opgesteld na uw aankomst in België (CGVS p. 20-21). Hun objectieve bewijswaarde is dan ook gering. Op de politiebadge wordt enkel een vervaldatum vermeld, namelijk, 30.01.1395 (omgezet naar de westerse kalender: 18.04.2016). Op de bankkaart is er ook geen datum vermeld. Noch uw kaart noch uw badge kunnen als bewijs beschouwd worden voor de beweerdte bedreigingen die u kreeg van de taliban. U legde ook zes foto's neer waarop u te zien bent in uniform. Aan privé-foto's kan geen bewijswaarde worden toegekend daar deze door mogelijke inscenering van locatie en omstandigheden geen garantie bieden over de authenticiteit van wat is afgebeeld. Ze zijn tevens als bewijsstuk niet relevant voor de aangehaalde problemen. De enveloppe die u neerlegde heeft een verzendingsnota uit Pakistan, hetgeen al bevreemdend is. U werd hierover bevraagd tijdens het gehoor en kon geen uitleg daarvoor bieden (CGVS p. 21). De herkomst van de documenten is dus onduidelijk.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een eerste middel beroept verzoekende partij zich op de schending van artikel 1, A van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen van 28 juli 1951, van artikel 3 EVRM, van de artikelen 48/3, 48/4, § 2, b en c en 48/5, § 3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van de materiële motiveringsplicht en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

In een tweede middel haalt verzoekende partij wederom de schending aan van de materiële motiveringsplicht en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

In een derde en laatste middel roept verzoekende partij de schending in van artikel 3 EVRM en van de artikelen 48/4, § 2, b en c en 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet.

De Raad is van oordeel dat deze middelen ingevolge samenhang gezamenlijk behandeld dienen te worden.

2.2.1. De Raad beschikt inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen over volheid van rechtsmacht, hetgeen impliceert dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad die een onderzoek voert binnen de lijnen van het rechtsplegingsdossier en rekening houdend met het verzoekschrift dat de grenzen van het gerechtelijke debat bepaalt. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, 95, 96 en 133). Door de devolutive kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund. De onderdelen van de middelen die door verzoekende partij worden ontwikkeld zullen derhalve slechts besproken worden in de mate dat ze betrekking hebben op de in het onderhavige arrest in aanmerking genomen motieven.

2.2.2. De Raad duidt erop dat van verzoekende partij, als verzoeker om internationale bescherming, redelijkerwijze verwacht worden dat zij de asielinstanties, bevoegd om kennis te nemen van en te oordelen over haar aanvraag tot hulp en bescherming, van meet af aan in vertrouwen neemt door een waarheidsgetrouw relaas uiteen te zetten (UNHCR, *Handbook on Procedures and Criteria for Determining Refugee Status*, Genève, 1992, nr. 205). Zij dient alle nodige elementen ter staving van haar verzoek, zoals heden opgenomen in artikel 48/6, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen. Zij heeft de verplichting om haar volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over haar asielaanvraag en het is aan haar om de nodige feiten en alle relevante elementen aan te brengen zodat de asielinstanties kunnen beslissen over het verzoek om internationale bescherming. Deze medewerkingsplicht (die eerder reeds werd aangegeven in Europese

richtlijnen en rechtspraak) vereist dus van verzoekende partij dat zij de asielinstanties zo gedetailleerd en correct mogelijke informatie geeft over alle facetten van haar identiteit, leefwereld en asielrelaas. De asielinstanties mogen van een verzoeker om internationale bescherming overeenkomstig artikel 48/6, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet correcte en coherente verklaringen en waar mogelijk documenten verwachten over zijn identiteit en nationaliteit(en), leeftijd, achtergrond, ook die van relevante familieleden, land(en) en plaats(en) van eerder verblijf, eerdere verzoeken, de afgelegde reisroute, reisdocumentatie en de redenen waarom hij een verzoek om internationale bescherming indient. Overeenkomstig artikel 48/6, § 1, derde lid van de Vreemdelingenwet vormt het ontbreken van de in het eerste lid bedoelde elementen, en meer in het bijzonder het ontbreken van het bewijs omtrent de identiteit of nationaliteit, die kernelementen uitmaken in een procedure tot beoordeling van een verzoek om internationale bescherming, een negatieve indicatie met betrekking tot de algehele geloofwaardigheid van het relaas, tenzij de verzoeker om internationale bescherming een bevredigende verklaring heeft gegeven voor het ontbreken ervan. Indien de verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, behoeven deze aspecten enkel geen bevestiging indien voldaan is aan de cumulatieve voorwaarden in artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet.

Uit het geheel van de door verzoekende partij afgelegde verklaringen en de door haar voorgelegde stukken blijkt duidelijk dat verzoekende partij niet voldaan heeft aan deze plicht tot medewerking.

2.2.3. De Raad wijst er vooreerst op dat in de bestreden beslissing op uitgebreide wijze gemotiveerd wordt waarom geen enkel geloof kan worden gehecht aan het door verzoekende partij beweerde verblijf tot juli 2015 in het district Kama van de provincie Nangarhar noch in de stad Gardez van de provincie Paktia. Meer bepaald wordt vastgesteld dat (i) uit informatie verkregen door het CGVS na het gehoor blijkt dat verzoekende partij valse verklaringen aflegde inzake haar eerdere verblijfplaatsen, haar vertrekdatum en haar reisweg naar België; (ii) uit informatie blijkt dat al op 18 juli 2015 haar vingerafdrukken genomen werden in Hongarije terwijl verzoekende partij tijdens haar gehoor beweerde Afghanistan te hebben verlaten op 3 *asad* 1394 (27 juli 2015); (iii) ook uit de verklaringen van verzoekende partij tijdens haar gehoor blijkt dat geen enkel geloof kan worden gehecht aan het door haar beweerde verblijf tot juli 2015 in het district Kama (Nangarhar) noch in de stad Gardez (Paktia) gelet op (a) haar tegenstrijdige verklaringen over de duur van haar werk als politieagent in Gardez, (b) haar gebrekkige kennis over incidenten die in de stad Gardez en in de provincie Paktia plaatsvonden tijdens haar werkperiode aldaar, (c) ook wat betreft haar beweerde regio van herkomst, het district Kama in de provincie Nangarhar waar zij in de periode voor haar vertrek om de paar maanden nog naartoe ging om haar familie te bezoeken, verzoekende partij er niet in slaagt overtuigende verklaringen af te leggen over recente incidenten en bekende figuren aldaar en ook over de aangrenzende provincies een gebrekkige kennis vertoont. Deze vaststellingen, dewelke door verwerende partij op omstandige wijze worden uitgewerkt, vinden steun in het administratief dossier.

2.2.4. De Raad bemerkt voorts dat verzoekende partij tijdens haar gehoor meermaals de kans geboden werd om klaarheid te scheppen over wanneer zij Afghanistan verlaten heeft en waar zij verbleven heeft voor haar komst naar België. Zij werd uitdrukkelijk gewezen op het belang van het aantonen van haar regio van herkomst en haar beweerde recente verblijf aldaar (administratief dossier, stuk 4, gehoorverslag CGVS d.d. 24/03/2017, p. 13). Later tijdens haar gehoor werd verzoekende partij er nog mee geconfronteerd dat geen geloof gehecht wordt aan haar verklaringen dienaangaande (administratief dossier, stuk 4, gehoorverslag CGVS d.d. 24/03/2017, p. 23-24). In weerwil van de op haar rustende plicht tot medewerking, bleef zij evenwel ook na confrontatie volharden in haar verklaringen.

2.2.5. De Raad stelt verder vast dat verzoekende partij in haar verzoekschrift de verschillende vaststellingen van de bestreden beslissing waarop de motivering is gesteund dat geen enkel geloof kan worden gehecht aan het door haar beweerde verblijf tot juli 2015 in het district Kama (Nangarhar) noch in de stad Gardez (Paktia) in een ander daglicht tracht te stellen. Dergelijk verweer mist evenwel iedere ernst, nu immers moet worden vastgesteld dat verzoekende partij anderzijds in haar verzoekschrift zelf toegeeft dat zij eerder Afghanistan heeft verlaten dan dat zij tot nu toe beweerde. De Raad stelt hierbij vast dat verzoekende partij, die stelt eerder Afghanistan te hebben verlaten, geheel nalaat te verduidelijken wanneer zij dan Afghanistan heeft verlaten en in welke omstandigheden. Het is dan ook duidelijk dat verzoekende partij tot op heden geen zicht wil bieden op haar verblijfplaatsen voor haar komst naar België en haar vertrekdatum uit Afghanistan. De Raad duidt erop dat het de taak is van verzoekende partij om haar verzoek om internationale bescherming te staven en dat het de Raad geenszins toekomt om te speculeren over de verblijfplaats, zowel binnen als buiten Afghanistan, van

verzoekende partij voor haar komst naar België en over wanneer en in welke omstandigheden verzoekende partij haar land van herkomst heeft verlaten.

2.2.6. Aangezien uit het voorgaande duidelijk blijkt dat geen enkel geloof kan worden gehecht aan het door verzoekende partij tijdens haar gehoor beweerde verblijf in Afghanistan tot juli 2015, kan evenmin enig geloof worden gehecht aan de feiten die zij er zou hebben meegemaakt en die de aanleiding zouden zijn geweest voor haar vlucht uit Afghanistan. Immers zouden haar problemen met de taliban kort voor haar aanvankelijk beweerde vertrek uit Afghanistan op 25 juli 2017 – twee à drie maand voor haar vertrek volgens haar verklaringen bij de Dienst Vreemdelingenzaken en een week voor haar vertrek volgens haar verklaringen op het Commissariaat-generaal – hebben plaatsgevonden, terwijl uit wat voorafgaat blijkt dat verzoekende partij Afghanistan toen reeds verlaten had.

2.2.7. Nu verzoekende partij in haar verzoekschrift toegeeft dat zij inderdaad eerder Afghanistan heeft verlaten, en uit de informatie in het administratief dossier blijkt dat zij al in juni 2014 in Istanbul was (administratief dossier, stuk 13, landeninformatie, print outs facebook 'M. S.'), bemerkt de Raad dat verzoekende partij hiermee ook bevestigt dat ook aan haar eerdere bewering gedurende tweeënhalf jaar gewerkt te hebben als agent bij de nationale politie (ANP) in Gardez, Paktia, van 1392 tot aan haar vertrek uit Afghanistan op 3 asad 1394 (27 juli 2015) geen enkel geloof kan worden gehecht. Deze bedrieglijke verklaringen aangaande de periode dat zij als agent zou hebben gewerkt, doen afbreuk aan de geloofwaardigheid van de door verzoekende partij voorgehouden tewerkstelling als agent bij de nationale politie (ANP). De Raad bemerkt in dit verband nog dat, voor zover nog enig geloof kan worden gehecht aan deze tewerkstelling, *quod non*, door verwerende partij dienaangaande in de bestreden beslissing terecht het volgende wordt gemotiveerd: *“Wat betreft uw tewerkstelling als agent bij de nationale politie (ANP), voor zover deze nog geloofd kan worden, dient te worden opgemerkt dat dit op zich niet volstaat om u de vluchtelingenstatus toe te kennen. U hebt immers niet aannemelijk gemaakt dat u reeds in het verleden vervolgd werd door de taliban, noch dat de taliban op de hoogte zouden zijn van uw tewerkstelling bij de ANP. Bovendien was uw profiel van agent laag (u had de laagste rang), en wijzen uw ongeloofwaardige verklaringen over uw verblijf in en vertrek uit Afghanistan erop dat u al veel eerder gestopt bent met deze job. Uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, blijkt dat er actueel onvoldoende aanwijzingen zijn om te suggereren dat de taliban de motivatie en/of de operationele capaciteit heeft om 'low level collaborators' te vervolgen in Kabul of in andere gebieden buiten hun controle. Tevens zijn er evenmin concrete aanwijzingen dat personen die naar de steden verhuizen en niet langer met de internationale gemeenschap of troepenmacht samenwerken, (nog langer) gevisieerd zouden worden door de taliban, waarvan de prioriteiten en operationele capaciteit zich in de steden beperkt tot 'high profile targets, ranking from serving government officials upwards' (EHRM, H. en B. vs. het V.K., 9 april 2013, § 97-98; EASO, COI report Afghanistan, Insurgent strategies – intimidation and targeted violence against Afghans, december 2012).”*. De loutere verwijzing van verzoekende partij in haar verzoekschrift naar de *UNHCR Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from Afghanistan* van 6 augustus 2013, waarin gesteld wordt dat personen die voor de overheid werken een risicoprofiel hebben, volstaat dan ook geenszins om aan te tonen dat verzoekende partij in Afghanistan werkelijk wordt bedreigd en vervolgd. Deze vrees voor vervolging dient immers *in concreto* te worden aangetoond, alwaar zij, zo blijkt uit het voorgaande, in gebreke blijft.

2.2.8. De door verzoekende partij bijgebrachte documenten – haar *taskara*, een brief van de politiedienst, een brief van de dorpsouderen, haar politiebade, een bankkaart, zes foto's van haar in uniform, de enveloppe van de foto's die in België afgedrukt werden en de enveloppe waarin haar documenten opgestuurd werden – zijn niet van aard bovenstaande vaststellingen in een ander daglicht te stellen.

Vooreerst kan aan documenten die ter ondersteuning van een voorgehouden asielrelaas worden bijgebracht enkel bewijswaarde worden toegekend voor zover deze gepaard gaan met een geloofwaardig relaas, wat *in casu* niet het geval is. Bovendien blijkt uit de informatie in het administratief dossier (administratief dossier, stuk 13, map landeninformatie, “COI Focus” betreffende “Afghanistan – Corruptie en valse documenten” van 27 juni 2013) dat de bewijswaarde van Afgaanse documenten relatief is, aangezien het zeer gemakkelijk is om op niet-reguliere wijze Afgaanse documenten te verkrijgen, zowel in als buiten Afghanistan. Veel valse documenten zijn niet van echte te onderscheiden, ook niet door gedegen experts. De *taskara* van verzoekende partij dateert bovendien van 2011 (afgiftedatum : 20/06/1390, omgezet naar de westerse kalender: 20/09/2011) en hieruit kunnen dan ook geen conclusies worden getrokken over waar verzoekende partij nadien heeft verbleven in Afghanistan of elders. Ook uit de door verzoekende partij bijgebrachte politiebade, waarop enkel een vervaldatum (30/01/1395 (18/04/2016 volgens de westerse kalender)) wordt vermeld, kunnen geen conclusies

worden getrokken wat betreft de recente verblijfplaatsen van verzoekende partij voor haar komst naar België, in Afghanistan of elders, noch wat betreft de periode dat zij bij de politie zou hebben gewerkt. Zij het bovendien herhaald dat het de Raad geenszins toekomt te speculeren over de verblijfplaats van verzoekende partij voor haar komst naar België en over wanneer en in welke omstandigheden verzoekende partij haar land van herkomst heeft verlaten. Op de neergelegde bankkaart staat geen datum vermeld. Inzake de zes foto's waarop verzoekende partij te zien is in uniform, wijst de Raad er nog op dat aan dergelijke privé-foto's geen enkele bewijswaarde kan worden toegekend daar deze door mogelijke inscenering van locatie en omstandigheden geen garantie bieden over de authenticiteit van wat is afgebeeld.

2.2.9. Uit wat voorafgaat blijkt dat geen enkel geloof kan worden gehecht aan de aanvankelijke bewering van verzoekende partij tot juli 2015 in Gardez (Paktia) en in Kama (Nangarhar), Afghanistan, te hebben verbleven, waardoor evenmin enig geloof kan worden gehecht aan de problemen die zij er kort voor haar vertrek zou hebben meegemaakt en waarvan verzoekende partij tijdens haar gehoor op het Commissariaat-generaal verklaarde dat ze de aanleiding waren voor haar vlucht uit Afghanistan. Tevens werd hierboven reeds opgemerkt dat verzoekende partij, die thans toegeeft eerder Afghanistan te hebben verlaten dan dat zij tot nu toe had beweerd, nalaat te verduidelijken wanneer zij Afghanistan heeft verlaten en in welke omstandigheden. Er dient dan ook te worden vastgesteld dat ten aanzien van verzoekende partij noch een gegronde vrees in de zin van de Vluchtelingenconventie kan worden vastgesteld, noch het bestaan van zwaarwegende gronden die erop zouden wijzen dat zij in geval van terugkeer naar haar land een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, a en b van de Vreemdelingenwet.

De Raad wijst er verder op dat de Afghaanse nationaliteit van verzoekende partij in dezen niet ter discussie staat. Verzoekende partij maakt echter niet aannemelijk dat zij afkomstig is uit Gardez (Paktia) of Kama (Nangarhar), noch uit een gebied in Afghanistan waar, gelet op het willekeurig geweld, de subsidiaire bescherming kan worden toegekend of waar, al naar het individuele geval, toepassing kan worden gemaakt van artikel 48/5, §3 van de Vreemdelingenwet. Het is de taak van de verzoekende partij om haar verzoek om internationale bescherming te staven en deze regel geldt onverkort wat betreft de subsidiaire beschermingsstatus. De Raad besluit dat verzoekende partij geen elementen aanbrengt waarom zij een reëel risico op ernstige schade zou lopen.

In hoofde van verzoekende partij kan derhalve geen reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van het voormelde artikel 48/4 worden in aanmerking genomen.

2.2.10. In het kader van de devolutieve kracht van het beroep volstaan bovenstaande vaststellingen om te besluiten dat verzoekende partij geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of een risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet aantoon.

2.2.11. Waar verzoekende partij in haar verzoekschrift nog verwijst naar artikel 3 EVRM, bemerkt de Raad dat de bevoegdheid van de Raad in deze beperkt is tot het onderzoek naar de nood aan internationale bescherming in de zin van artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Bovendien betreft de bestreden beslissing geen verwijderingsmaatregel.

2.2.12. Uit wat voorafgaat, is gebleken dat de Raad het beroep ten gronde heeft kunnen onderzoeken, zodat er geen reden is om de bestreden beslissing te vernietigen. De Raad kan immers volgens artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet slechts tot vernietiging overgaan als hij een onherstelbare substantiële onregelmatigheid vaststelt of als essentiële elementen ontbreken waardoor hij niet over de grond van het beroep kan oordelen. De aangevoerde schendingen kunnen hier, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissing.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vier mei tweeduizend achttien door:

dhr. J. BIEBAUT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

J. BIEBAUT